

Есенно утро

Като петел огромен и червен
– защо във този вид и сам не зная –
надникна днеска есенният ден
в прозореца на хладната ми стая.

- Глупак с глупак! – ме клъвна стръвно той –
Със книгите ще ми се разтакава!
Око-ко-ри го този поглед твой,
недей пропуска красота такава!

Вий туй ръждиво огнено хоро
на мойта перушина във гората,
виж тоя чер, извит като перо
асфалтен път излъскан от водата,

виж онзи електрически кантон,
взел яркия кармин на моя гребен,
и виж небето, в чийто нежен тон
потънал съм като във сън вълшебен!

- Да - казах му, - красив си, но все пак,
макар че за окото ще е жалко,
във тенджерата с белия капак
студът ще те натика подир малко!

Но той все пак не спря да ме кълве:
- Е, именно! Не ще ме виждаш зиме!
Днес тук опий се с моите цветове
и ако можеш в думи опази ме! –

...Това и правя, но не знам, дали,
избрал такава форма причудлива,
предал съм как сърцето ме боли
от туй, че и таз есен си отива.

Тя си посипва главата с пепел

Във малка сладкарница ний двама седим
и ти я запълваш със мигли гъсти,
а пък аз, изнервен, сред пепел и дим
махам йодни от пушене пръсти.

Не, само ако знаеше за мене какво си,
би казала "да" завчас,
на теб не са ясни тези въпроси
и затуй говоря аз.

Ти за мен си всичко. Не роза и не блен.
Аз без теб съм нещастник последен.
Ти си абсолютно всичко за мен

и не можеш ме остави тъй беден.

Ти си тука тоз въздух, туй стъкло, тази маса,
ти си вѣнка слънцето и белите брези,
ти си в къщи машинката, която ръждяса
от пролетите по тебе сълзи.

Ти си бръсначката сутринта
и ти си кръвната фибринна мрежа,
която мигом ми спира кръвта,
когато със теб се порежа.

Без фибрин човек свършва със празни вени,
а без слънцето сякаш е слеп,
а ти... ти си всички неща изброени,
как искаш да живея без теб!

Тъй говоря аз, нервен, спиртосан и свит,
мумифицирано кухо човече,
на което таз пепел придава вид,
че само се разпада вече.

А под тъмнокеремидена коса твойт ирис
блести тъй тропичнозелен.
Този поглед, този глас, този мирис,
боже мой, те са всичко за мен!

Ти за мен си всичко. Започвам пак.
Цял следобед как тука седиме,
дай ми със кимване мъничък знак,
по слепите очи погали ме...

Но ти се посипа... Не внимаваш никак...
Позволи да те почистя с ръка.
Та ти издуха съвсем пепелника,
кой те кара да прихваш така!